

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Móna István Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt **Központi Igazságügyi Hivatal** alperes ellen kárpótlási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. évi május hó 21. napján kelt 9.K.35.021/2007/7. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperest képviselő Dr. Móna István pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét az alperes 2007. augusztus 16-án kelt 5630470-2. számú határozata ellen elutasította. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes határozata nem sértett jogszabályt azáltal, hogy a felperes 2006. július 4-én az édesapja néhai életvesztése miatt benyújtott kárpótlási igényét elutasította, ugyanis a nem vitatott tényállás szerint a sérelmet szenvedett Korosztin táborba szovjet fogságban katonaként halt hősi halált 1945. január 31-én. Mivel nem deportálás, illetve kényszermunka ideje alatt halt el, illetve a halálát nem a magyar hatóság, vagy a hatósági személy politikai indíttatású önkénye okozta,

nem tartozik a kárpótlásról szóló 1992. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Kpt.) 2.§-ának (1) bekezdés c) és d) pontjai, illetve 3.§-ának(1) bekezdés c) pontjában kárpótlásra jogosító esetek közé, ezért került elutasításra a felperes igénye.

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésében a felperes előadta, hogy a Magyar Állam parancsára és törvényes rendelkezései alapján az édesapja a keleti frontra került, ahol fogságba esett és a fogoly táborban halt meg. Ezért őt kényszermunkára hurcoltnak kell tekinteni, és ezen tény alapján a keresete törvényes és jogos, az elsőfokú bíróság megalapozatlanul utasította el a keresetét.

A felperes keresetét a kirendelt pártfogó ügyvédje fenntartotta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, annak megállapításaival egyetértett. Az elsőfokú bíróság a feltárt tények alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes néhai édesapja után nem jogosult személyi kárpótlásra.

A törvényhozónak a személyi kárpótlásról szóló törvényekben megtestesülő akarata nem célozta valamennyi, 1939. március 11. és 1989. október 23. között elszenvedett sérelem orvoslását. A törvények pontosan meghatározzák azoknak a személyeknek a körét, akiknek, illetve akik hozzátartozóinak kárpótlás nyújtható a jogszabályban megjelölt sérelmekért.

A jogszabály három esetben engedi meg a kárpótlás iránti kérelem benyújtását a 2.§ (1) bekezdésének c) és d) pontjai, illetve a 3.§ (1) bekezdésének c) pontja alapján. Ezek az esetek a következők: 1. a sérelmet szenvedett kétségtől a magyar hatóság, vagy hatósági személy politikai indíttatású önkénye miatt vesztette életét, 2. a sérelmet szenvedett a deportálás (2/A.§) vagy a kényszermunka (2/B.§) ideje alatt halt meg. Deportálás a II. világháború alatt faji, vallási vagy politikai okból külföldre történt deportálás, kényszermunka a szovjet szervek által történt kényszermunkára hurcolás, a szovjet bíróság politikai indítékú ítélete vagy más szovjet hatóság intézkedése alapján végrehajtott szabadságelvonás. A szovjet hadifogságba esett katonát 1945. augusztus 1-jétől kell kényszermunkára hurcoltnak tekinteni. A 3. eset a II. világháború alatt (1941. június 27-től 1945. május 9-ig) faji, vallási, vagy politikai okból teljesített munkaszolgálat.

Felperes az életüktől és szabadságuktól politikai okból jogtalanul megfosztottak kárpótlásáról szóló törvényben meghatározott határidők ismételt megnyitásáról és a kárpótlás lezárásáról szóló 2006. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: T.) alapján nyújtotta be a kárpótlási igényét édesapja néhai életvesztése miatt. A kérelem benyújtásával egyidejűleg a rokoni kapcsolat igazolására okiratokat csatolt. A sérelem elszenvedésének bizonyítására benyújtotta a néhai sérelmet szenvedett

halotti bizonyítványát, valamint a Református Egyházközség által kiállított igazolást. A mellékelt iratok alapján megállapítható, hogy az igénylő által előadott életvesztés esete nem tartozik a T. meghatározott kárpótlásra jogosító jogcímek hatálya alá.

A fellebbezésben előadottak kapcsán az iratokhoz csatolt halotti bizonyítvány Református Egyházközség által kiállított igazolás, valamint a kérelmező által a keresetben előadottak szerint a sérelmet szenvedett a második világháború idején katonaként fogságba esett, és Korosztynban 1945. január 31-én életét vesztette. A Kpt. 2/B.§-ának (2) bekezdése értelmében a szovjet hadifogságba esett katonát 1945. augusztus 1-től kell tekinteni kényszermunkára hurcoltnak. A rendelkezésre álló iratokból az állapítható meg, hogy néhai nem 1945. augusztus 1-jét követően hunyt el a szovjet hadifogságba, hanem azt megelőzően, ezért a sérelem nem tartozik a jogszabályi rendelkezés hatálya alá. A T. nem biztosít lehetőséget a második világháború alatt katonaként háborús események során elhunytak, illetve az 1945. augusztus 1-jét megelőzően szovjet hadifogságban elhunyt katonák hozzátartozói részére a személyi kárpótlás megállapítására.

Az a tény, hogy a sérelmet szenvedettet a korabeli hatályos jogszabályi rendelkezések alapján katonai szolgálatra hívták be, hadifogságba esése pedig nem a jogszabályban meghatározott idő után történt, a fenti feltételeknek nem felel meg, ezért nem állapítható meg a Kpt. 2.§ (1) bekezdés c) pontjára alapított kárpótlás. Ennél fogva a jogszabályi feltételek hiányában a Fővárosi Ítéltábla sem ítélt meg az elsőfokú bíróságtól eltérő módon a felperes kárpótlási igényét, méltányosság gyakorlására pedig jogszabályi felhatalmazás hiányában nincs módja.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fenti indokbeli kiegészítéssel - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a fellebbezést előterjesztő felperes számára kötelező volt a jogi képviselő. A Fővárosi Igazságügyi Hivatal Jogi Segítségnyújtó Szolgálat a személyes költségmentességben részesített felperes részére pártfogó ügyvédi képviselő igénybevételét engedélyezte, így a pártfogó ügyvéd díjának összegét a Fővárosi Ítéltábla nem határozta meg, csupán viseléséről döntött (Pp.87.§(1)-(2)bek.).

Az alperes másodfokú eljárásban perköltséget nem kért, míg az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdésének k) pontja alapján illetékmentes, ezért ezekben a kérdésekben a Fővárosi Ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2009. évi június hó 11. napján

Dr. Rothermel Erika s.k. a tanács elnöke, Dr. Losonczy Erzsébet s.k. előadó bíró,

Huszárné dr. Oláh Éva s.k. bíró

A kiadmány hitelül: